

— ΕΗΜΕΡΩΝΕΙ —

ΠΡΑΞΙΣ Β' — ΣΚΗΝΗ Η'.

[ΔΑΔΩ μόνη]

"Εφυγε... έφυγε... Σέρνομαι σέ σένα όπως ή ψυχή σέρνεται στην άμαρτία! 'Απάνω από τή τιμή και από τή θέλησί και από τὸ καθήκον μία εἰμαρμένη με σέρνει αἰχμάλωτη κι' εὐτυχισμένη σέ σένα! Εἶνε κάτι τι ανεξάρτητο από μένα ή αγάπη μου σέ σένα, εἶνε ἀνώτερο από τή θέλησί μου, ανάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ μου — ὡσάν τήν κούραση, ὡσάν τὸν θάνατον... 'Εκύτταξα τήν ἐλγή πούχεις στο μάγουλό σου και τήν ὠμορφιά πού πέρνουν τὰ μάτια σου ὅταν μιλεῖς κι' ἐννοίωσα γιά πρώτη φορά, δὲν ξέρω γιατί, τή βαθεῖα ἀπόλαυση πού νοιώθουν οἱ ὀργανισμοὶ ὅταν κυλιέται μέσα στοὺς χυμούς των και κατακυλᾷ ή αγάπη... Εἴμουν μπροστά σου και σ' ἐκύτταξα, κι' ἐγέλοῦσα, και εἰρωνεύομαι, κι' ἐθύμωνα... Καὶ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω ἀκόμα πῶς ή θέλησίς μου ἐμπόρεσε νὰ κρατήσῃ αἰχμάλωτα τὰ χέρια μου, νὰ μὴν ἀνοιγοῦνε, νὰ μὴ ριχτοῦνε γύρω του, και πῶς ἐμειναν καρφωμένα σκλαβωμένα κι' ἀγωνιοῦσαν στὰ χεῖλη μου τὰ φιλιά...

"Ὀλη, ὅλη σέ σένα! "Ὀχι ρωμαντικότητες και ψεύτικες μελαγχολίες και ὑστερικοὶ πόθοι ἐκφύλων. 'Αλλὰ αγάπη πού νὰ τήν καίει ὁ ἥλιος και νὰ σπαρταρᾷ μέσα ή ζωή και ή χαρά και τὸ φῶς!

"Ὀλη, ὅλη σέ σένα! ...

Κι' ὅμως, Θεέ μου! νὰ μποροῦσα ν' ἀντισταθῶ! 'Αλλ' ὄχι! ὄχι! Βοήθεια πουθενά! 'Εκύτταξα τὸν οὐρανὸ κι' ἐγέλοῦσε κι' ἐκολυμποῦσε με ἡδονὰς μέσα στο φῶς... 'Εκύτταξα τὰ δένδρα πέρα... Βοήθεια! ἐφώναζεν ὅλη μου ή ψυχή και τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐγερναν κι' ἐφιλιοῦνταν τὸ ἓνα με τ' ἄλλο. Κι' ἐσμύγαν οἱ κλάδοι κι' ἐπετιοῦνταν ὀλοκόκκινα—σὰν μεθυσμένα ἀπὸ αγάπη — τὰ μάτια τῶν βλαστῶν και οἱ κορφοὶ μ' ἐκύτταζαν κι' ὅλες μαζὺ ἐλύγιζαν μπροστά μου, σὰν νὰ μοῦλεγαν «Ναί!».

Πλέκω ἀπελπισμένη κι' εὐτυχισμένη τὰ χέρια μου γύρω στον λαιμὸ μου και πέφτω... "Ὀλη, ὅλη σέ σένα!...

ΠΡΑΞΙΣ Γ' — ΣΚΗΝΗ Δ'.

[ΔΑΔΩ μόνη]

"Ἦμωνα μόνη και ἡσυχῇ και ἤλθεις και μοῦ ξύπνησες τοὺς πόθους πού κοιμόντανε στο αἷμα μου. Μίαν ἀνοίξι ἐφύσησες στο κορμί μου. Τὰ φιλιά σου, ὅλα σου τὰ φιλιά ἐπλεχθήκαν στην ψυχή μου ἀλυσ-

σίδα κι' ἐπιαστήκαν ἀπὸ τὰ μπράτσα μου κι' ἐσκλάβωσαν ὅλο μου τὸ κορμί... και εἶμαι πεσμένη χάμω ἀπαρηγόρητη κι' εὐτυχισμένη.

Τὰ βρόγια τῆς αγάπης! 'Ετινάχτηκα ὅλη ὡς ἐννοίωσα πῶς ἤμωνα πιασμένη κι' ἐπάλεψα. Τὰ χέρια μου αἱματώσανε κι' ἀπέκαμιν ή σάρκα μου νὰ παλεύῃ και ή ψυχή μου ἐφοβήθηκε και ζήτησε ἔλεος! Θυμοῦμαι... Ὁ οὐρανὸς ἐγέλασε και τὰ δένδρα μοῦ ἐφώναζαν—Ναί—και ή παρθένα πού τῆς ἐπροσευχήθηκα τὸ πόνο μου δὲν μοῦπε τίποτε!.. Δὲν μοῦπε τίποτε!.. (σὰν καθ' ἑαυτήν) γιατί νὰ μὴ μοῦ πῇ τίποτε... 'Εφοβήθηκα! 'Εσύρθηκα στὰ πόδια του και τὸν παρεκάλεσα: ἔλεος γιά μένα και γιά τή κόρη μου! 'Εκείνος ἐσκύψε και ἀναψε τὰ χεῖλη μου! "Ὀχι! ἔλεος, ἔλεος, πουθενά! Τοῦ εἶπα οἶκτον! Εἶμαι ἀδύνατη ἐγὼ και δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πλεῖα και ἂν κοκκινήσῃ γιά μένα ή Χρυσούλα μου, θὰ πεθάνω! οἶκτον! και μοῦπε: Σ' ἀγαπῶ!

Δὲν τοῦ ἐδόθηκα ὅλη, δὲν τοῦ ἐδόθηκα ὅλη. Πρὸς τί; Σέρνομαι ὅλη σ' αὐτόν, χωρὶς νὰ θέλω, χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ, χωρὶς νὰ βρισκω ἓνα στήριγμα στο πέσιμό μου... Κυττάζω τή Χρυσούλα μου, τή βάνω στὰ γόνατά μου, χαϊδεύω τὰ μαλλιά της, και τήν κυττάζω. Τή φιλῶ, τή φιλῶ και κλαίει... Με κυττάζει τρομαγμένη, πλέκει στο λαιμὸ μου τὰ χεράνια της και μ' ἐρωτᾷ τί ἔχω και κλαίει κι' αὐτή... Τί ἔχω Χρυσούλα μου;

Και ὅταν εἶμαι μαζὺ του τὰ ξεχνῶ ὅλα... Μαζὺ του τὸ χέρι τῆς Ἀνάγκης ρίχνεται παντοδύναμο ἀπάνω μου. Και θέλω νὰ κλείσω τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου νὰ μὴν κυττάζουν και νὰ μὴ κλαῖνε, και ν' ἀνοίξω ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τοῦ κορμιοῦ και νὰ κυττάζω! Στὰ μάτια ἐκείνου μέσα νὰ κυττάζω τήν ἡδονή τῆς ζωῆς και τὸ γέλοιο τῶν ἡλιων και τή θάλασσα και τήν ἀκίνητη, τήν ἐκστατική χαρά τῶν πραγμάτων πού ζοῦνε! Θέλω κι' ἐγὼ τή μερίδα μου στην εὐτυχία! "Ὅταν ρωτῶ: ποῖο εἶναι τὸ καθήκον και ποῦνε ή ἀλήθεια, κι' ὅταν παρακαλῶ και προσεύχομαι γιατί νὰ μὴ μ' ἀπαντοῦνε; Θέλω κι' ἐγὼ τή μερίδα μου στην εὐτυχία! Καὶ θὰ ξαπλωθῶ χάμω στῇ γῇ, νικήτρια και συντριμμένη και θ' ἀνοίξω τὰ δύο μου χέρια και θ' ἀγκαλιάσω ὅλο τὸν ἥλιο!...

"Α! κι' ὅταν φεύγει... ή νύχτα μπαίνει μέσα μου ὡς Θεέ μου τί θ' ἀπογίνω; Μοῦ λείει νὰ φύγωμε... Νὰ φύγωμε;...

N. KAZANTZAKIS